

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 627

LỜI CHÚC MỪNG KHÔNG THẬT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng Chủ nhật ngày 29/08/2021.

Hòa thượng nói: **“Không nên nói những lời chúc mừng không thật”**. **“Người thời nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”**. Khi họ nói lời không thật mà chúng ta tán tụng họ thì chúng ta đang hại họ. Hàng ngày, chúng ta chúc tụng nhau những lời khách sáo. Ngày lễ tết, người ta nói những lời chúc mừng sáo rỗng, thỏa mãn tự tư tự lợi, thỏa mãn năm đục sáu trần, thỏa mãn tham sân si mạn, thỏa mãn danh vọng lợi dưỡng. Đây là những lời nói gây tội. Phật Bồ Tát và những người chân chính tu hành không bao giờ nói những lời này. Chúng ta phải đặc biệt chú ý!

Một trong **“Ngũ giới”** là khẩu: Không nói dối, không nói lưỡi hai chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác. Người học Phật mà nói lời hoa mỹ thì đó là lời nói vọng ngữ, nói lời không thật thì đó là lời nói thêu dệt. Chúng ta ngày ngày phạm lỗi lầm, phạm giới nặng, ngày ngày tạo tội báo mà không biết tại sao mình bất an, phiền não, tâm không Thanh Tịnh. Trong 5 giới thì 4 giới đầu (*không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối*) là trọng giới, không có khai giới, không mở. Giới thứ 5 (*không uống rượu*) có khai giới, uống một chút rượu thuốc để chữa bệnh thì có thể uống.

Hòa thượng nói: **“Năm mới đến, mọi người gặp nhau ai cũng nói: “Chúc mừng! Chúc mừng!”. Có điều gì đáng để chúc mừng đâu! Năm nay chúng ta đã già hơn năm trước, tháng này chúng ta đã già hơn tháng trước, ngày hôm nay chúng ta đã già hơn ngày hôm qua. Thời gian của chúng ta đã ngừng lại. Người trí tuệ nhìn thấy mà đau lòng. Người bất trí bất giác thì không đau lòng vì họ không nhận ra”**.

Hiện nay, cả nước đang cực lực chung tay góp sức để đẩy lùi dịch bệnh Covid-19. Đội ngũ y bác sĩ và tình nguyện viên vô cùng cực khổ. Nhiều người đã ngắt xiu vì mệt, nhiều người đã phỏng rộp toàn thân vì mặc bộ đồ bảo hộ suốt nhiều ngày. Vậy mà trong khi đó, nhiều người vẫn đang khoe của, khoe tài sản, khoe sự giàu có, khoe thân thể vòng 1, vòng 2, vòng 3. Đó là sự vô cảm. Nếu chúng ta là Cha Mẹ của những người này, là Tổ tiên của những người này thì chúng ta có xấu hổ không?

Thân tứ đại này một ngày nào đó sẽ tàn theo năm tháng. Đến một ngày nào đó khuôn mặt ta chảy xệ vì già nua, ta mới nhận ra đời là vô thường thì không còn kịp. Phật không dạy chúng ta bi quan mà dạy chúng ta sự thật để khi sự thật hiển bày ngay trước mắt thì chúng ta không tá hỏa, không khổ sở, không chạy khắp nơi để cầu khẩn.

Trước đây, sếp của Thầy bị bệnh sắp chết. Người nọ người kia mách cho ông ấy mua sừng tê giác mấy trăm triệu để chữa bệnh. Ông ấy đã mua, thậm chí không biết đó có phải là sừng tê giác thật hay không, nhưng cuối cùng ông ấy vẫn chết. Sắc đẹp, tiền của cũng nằm trong sự vô thường mà thôi. Người ta đã quay lại được quá trình tan rã của một xác chết. Một người rất đẹp nhưng khi họ chết, thân thể sinh lên, vô số những con giòi ăn thịt cơ thể. Nơi nào đẹp nhất thì nơi đó những con giòi chui ra nhiều nhất. Cuối cùng cái xác chỉ còn bộ xương. Nhà Phật nói “**vô thường**” không phải để làm cho cuộc sống bi quan mà nói để chúng ta trân trọng thời gian, tìm ra cái “**chân thường**”, làm thật nhiều việc lợi ích tha nhân, cực lực mang lại lợi ích cho mọi người.

Người thế gian tranh thủ hưởng thụ, tranh thủ lấy thêm vợ, lấy thêm chồng. Sự ngạo nghễ của con người không thuyên giảm. Chúng ta phải tranh thủ thời gian để làm những việc vì lợi ích chúng sinh. Ông Cha ta đã dạy: “**Một miếng khi đói bằng một gói khi no**”. Chúng ta phải đồng cảm, chia sẻ với những người cùng khổ. Đó mới là giá trị thật của cuộc sống. Điều quan trọng là chúng ta phải luôn mở tâm, quan tâm, chia sẻ thiết thực chứ không nói những lời chúc mừng, khen thưởng sáo rỗng, không cần thiết.

Giai đoạn dịch bệnh này chúng ta có nhiều cơ hội tích công bồi đức, giúp đỡ cộng đồng. Mấy hôm nay, các Thầy Cô giáo ở Bình Dương mỗi ngày nấu 700 – 800 suất cơm để giúp mọi người vượt qua trận dịch Covid. Các anh dân quân đến lấy đồ ăn để mang đi chia tặng cho mọi người nhưng vẫn không đủ. Biết bao nhiêu người trên thế giới đang đau khổ, vậy mà có người mua vé để bay vào vũ trụ. Họ chỉ thỏa mãn cái ta, thỏa mãn lòng ích kỷ của bản thân. Người xưa thay vì may áo bông vải cho mình, họ may áo bông lau để may được nhiều áo, chia tặng cho mọi người. Người xưa đã làm ra những biểu pháp để giáo dục thế hệ sau.

Hòa thượng nói: “**Thọ mạng mỗi năm một ít đi, nghiệp chướng lại tăng thêm. Chúng ta ngày ngày làm sai cho nên tạo nghiệp chướng. Nghiêm khắc mà nói, đó là việc đáng buồn chứ có gì đáng vui đâu. Người thế gian điên đảo, coi việc đáng buồn là việc đáng vui, đáng chúc mừng. Phiền não của chúng ta mỗi năm một nhẹ đi, trí tuệ của chúng ta mỗi năm thêm lớn, cảnh giới nội tâm năm nay cao hơn năm trước. Đó mới là việc đáng chúc mừng**”.

Chúng ta tự xét xem mình có đạt những tiêu chuẩn chân thật đáng để chúc mừng không. Thầy đã nghe rất nhiều những lời nói sáo rỗng: “**Bồ Tát tu hành tốt quá! Mặt mũi sáng trưng!**”. Đây là lời nói tự hại mình và hại người. Có khi Thầy nói với học trò: “**Sao con tu hành mà mặt mũi tối thui vậy?**”. Thầy đã từng nói thẳng với hai vợ chồng nọ về cách họ giáo dục con vì họ cho con hưởng thụ thái quá. Họ giàu có, mỗi năm kiếm tiền mấy chục tỉ, bây giờ họ thê thảm rồi. Anh chị em trong nhà họ xích mích với nhau, không thể hòa hợp, phiền não trong tâm rầy đầy. Chúng ta nói lời chân thật thì người ta không qua lại, không kết giao với chúng ta nữa.

Hòa thượng nói: **“Chúng sanh thời nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”**. Họ chỉ thích nghe lời đường mật, lời tán tụng, không thích nghe lời nói thật. Cả một cuộc đời của mình, Hòa thượng tu hành nghiêm túc. Ngài thực tiễn **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản người, không quản việc. Mấy chục năm trời, Hòa thượng không động đến tiền. Ai làm được giống như Ngài? Vậy mà ngay đến những đĩa giảng đạo lý của Hòa thượng cũng chỉ có mấy trăm lượt xem. Những nội dung thị phi thì có hàng triệu người like, hàng triệu người xem.

Phật sự là việc của Phật. Nếu không có sự hỗ trợ, không có sự gia bị của Phật thì đó có phải là Phật sự không, hay là ma sự? Hòa thượng nói: **“Ngày ngày điên đảo thác loạn trong danh vọng lợi dưỡng, chìm đắm trong năm dục sáu trần. Đây là việc đáng buồn, có gì đáng vui đâu! Thân này là vô thường, kiếp sống ngắn ngủi. Chúng ta phải nghe theo lời dạy bảo của Phật, mau mau khẩn trương nắm lấy thời gian có hạn này để chăm chỉ nỗ lực tu học. Thời gian không thể dừng lại. Chúng ta phải đề cao cảnh giác, nắm lấy thời gian quý báu này mà chăm chỉ học tập. Hi vọng ngay trong đời này, chúng ta tích công bồi đức thật nhiều. Ở nơi tâm thì chúng ta cố gắng dẹp bỏ mọi tập khí phiền não, giữ tâm Thanh Tịnh, đề khởi câu A Di Đà Phật. Khi tâm Thanh Tịnh mới tương ứng với cõi Tịnh. Chúng ta phải công phu tu ở trong tâm. Ở bên ngoài, nơi sự thì chúng ta tích cực mà tích công bồi đức, làm lợi ích tha nhân. Như vậy thì ngay đời này chúng ta mới có thể liễu thoát sanh tử, thoát khỏi ba cõi. Gặp được pháp môn Tịnh Độ, gặp được pháp môn vãng sanh, thật sự mà nói chúng ta quá may mắn! Hi vọng các bạn đồng học chúng ta giác ngộ! Chúng ta phải đem việc liễu thoát sinh tử ngay trong đời này làm thành việc lớn, những việc khác chỉ là thứ yếu. Chúng ta phải nhân lúc thời tiết nhân duyên tốt mà nắm lấy cơ hội này để nỗ lực tu học. Ngay đời này thành tựu, đó mới chân thật là việc chân thật đáng chúc mừng”**.

Nhiều người hiểu nhầm, bỏ hết tất cả mọi việc, chỉ niệm Phật câu vãng sanh. Đó là hiểu sai.

Trong **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, Phật dạy chúng ta rất kỹ: **“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”**. Nếu **“một lòng chuyên niệm”** mà không **“phát tâm Bồ Đề”** thì không vãng sanh. Nếu **“phát tâm Bồ Đề”** mà không **“một lòng chuyên niệm”** thì cũng không vãng sanh. Hai điều này phải tương hỗ lẫn nhau thì mới thành tựu.

Bài học hôm nay, Hòa thượng nói: **“Lời chúc mừng không thật”**. Chúng ta kiểm điểm xem mình có nói lời chúc mừng không thật hay không. Họ ngày ngày chìm đắm trong những tập khí xấu mà chúng ta ca ngợi, tán tụng họ, khiến họ tưởng rằng mình đã tốt lắm rồi. Vậy thì chúng ta phạm trọng giới, tội nói lời thêu dệt. Đến khi họ gặp phiền não, gặp chướng ngại thì họ hoàn toàn không thể vượt qua được. Ngày ngày chúng ta phạm trọng giới thì thân tâm không an lạc, càng làm càng sai vì không có trí tuệ. Người có trí tuệ mới nhận rõ được việc làm của mình đúng hay sai. Người không có trí tuệ chỉ làm theo tập khí phiền não, chỉ tạo nghiệp. Nghiệp càng tạo càng dày thì khổ đau càng lúc càng lớn. Trong từng bài học, Hòa thượng dạy chúng ta rất rõ, dạy chúng ta từng ly từng tí.

Người ta dùng giấy đỏ dán vào cửa dòng chữ “*Ngũ phúc lâm môn*”. Muốn có phúc đó thì phải hành Thập Thiện. Thập Thiện có thượng thiện, trung thiện, hạ thiện. Trong thượng thiện có thượng thượng, thượng trung, thượng hạ. Nếu chúng ta làm được thiện ở bậc thượng thì phúc tự đến. “*Người phúc ở đất phúc*”. Người có phúc đến ở đất không phúc thì đất tự sanh phúc. Người không có phúc đến đâu thì đất nơi đó tự tiêu phúc.

Chúng ta phải hết sức cẩn trọng, không nói lời hại mình hại người. Thời gian vô cùng quý giá. Chúng ta phải tranh thủ nắm lấy thời gian vàng ngọc này để học tập, hành trì. Tâm Tịnh tương ứng với cõi Tịnh. Tâm không Tịnh không tương ứng với cõi Tịnh. Chúng ta một mặt giữ tâm Thanh Tịnh, một mặt tích cực tích công bồi đức, làm nhiều việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta đã bỏ phí quá nhiều thời gian vào những việc phiền não, phải quấy, tốt xấu, thành bại, hơn thua.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!